

Gairebé tots els advocats estaran d'acord que tenir la llicenciatura de dret i ser advocat no és ben bé el mateix, i en Miquel M. Palou segurament també comparteix aquesta opinió: **“La universitat t'ensenya la teoria i quan en surts pots ser un bon teòric però ets un mal pràctic. Necessites fer una passantia per aprendre a moure't pel jutjat i saber què és un escrit, un procediment, un judici, com s'ha de tractar la gent del jutjat, etc. A partir d'aquí has de volar tu i has d'aprendre, i això es fa en el dia a dia amb cada cas, cada client, cada procediment...”** I és que moure's per un jutjat requereix un aprenentatge: **“Depenem molt del funcionari del jutjat, que porta moltíssims procediments diferents i cal tenir una certa habilitat i simpatia per tractar-lo. Moltes vegades es culpa la gent dels jutjats dels endarreriments dels assumptes però hem de reconèixer que en un jutjat de Barcelona, per exemple, on poden ser set o vuit persones, més el secretari i el jutge, entren uns 1100 casos l'any. Val a dir, també, que darrerament el funcionament dels jutjats de la Ciutat Comtal ha millorat moltíssim.”** Posats a buscar un remei a aquesta malaltia, **“la primera solució la tenim els propis advocats. Si nosaltres mateixos tinguéssim més ganes o voluntat de trobar solucions extrajudicials, no caldria dur tants procediments al jutjat. Això no s'ensenya a la universitat; allí t'ensenyen en quin llibre has de buscar la norma legal aplicable.”**

Les generacions més veteranes de lletrats no van estudiar com negociar, igual que la gent del carrer no té prou coneixements de temes legals: **“És difícil introduir una cultura del dret perquè cadascú el vol interpretar a la seva manera. Molta gent ve mal informada i mal assessorada perquè s'escolta a tothom, i més als profans que als especialistes. Jo crec que el client hauria de venir sense cap mena d'informació perquè el que porta és, en realitat, desinformació i mira els fets i te'ls explica segons com a ell li interessa.”** I afegeix: **“En aquests casos el nostre pitjor enemic és el veí.”** Sembla que es vulgui evitar de totes totes la visita a l'advocat: **“Encara existeix la mentalitat d'aguantar fins a l'últim moment i, quan no s'hi veu cap remei, córrer a l'advocat. Ara bé, per al lletrat, si tens un problema és més fàcil aturar-lo al principi que no pas al final.”** I continua: **“Consultar un advocat és símptoma que hi ha problemes i ningú vol tenir problemes ni molt menys reconèixer-ho de cara a la gent. Però el que no podem fer és amagar el cap sota l'ala perquè l'únic que en traurem és fer el problema més gran.”** I conclou: **“Una consulta a temps moltes vegades vol dir evitar un procediment judicial.”**

Miquel M. va obrir un primer despatx a Solsona i des del 1991 també el podem trobar a Barcelona. Ell ens pot comentar les diferències que aprecia en la manera de treballar dels lletrats de les dues poblacions: **“Potser a Barcelona, possiblement per qüestions de mercat, els advocats de les últimes generacions són extraordinàriament agressius, i de vegades t'has de barallar amb ells. Aquests advocats joves sovint obliden que el lletrat és un representant del client i ha de fer allò que aquest client li encarrega, així com vetllar pels interessos del client sempre i buscar el millor per al seu**

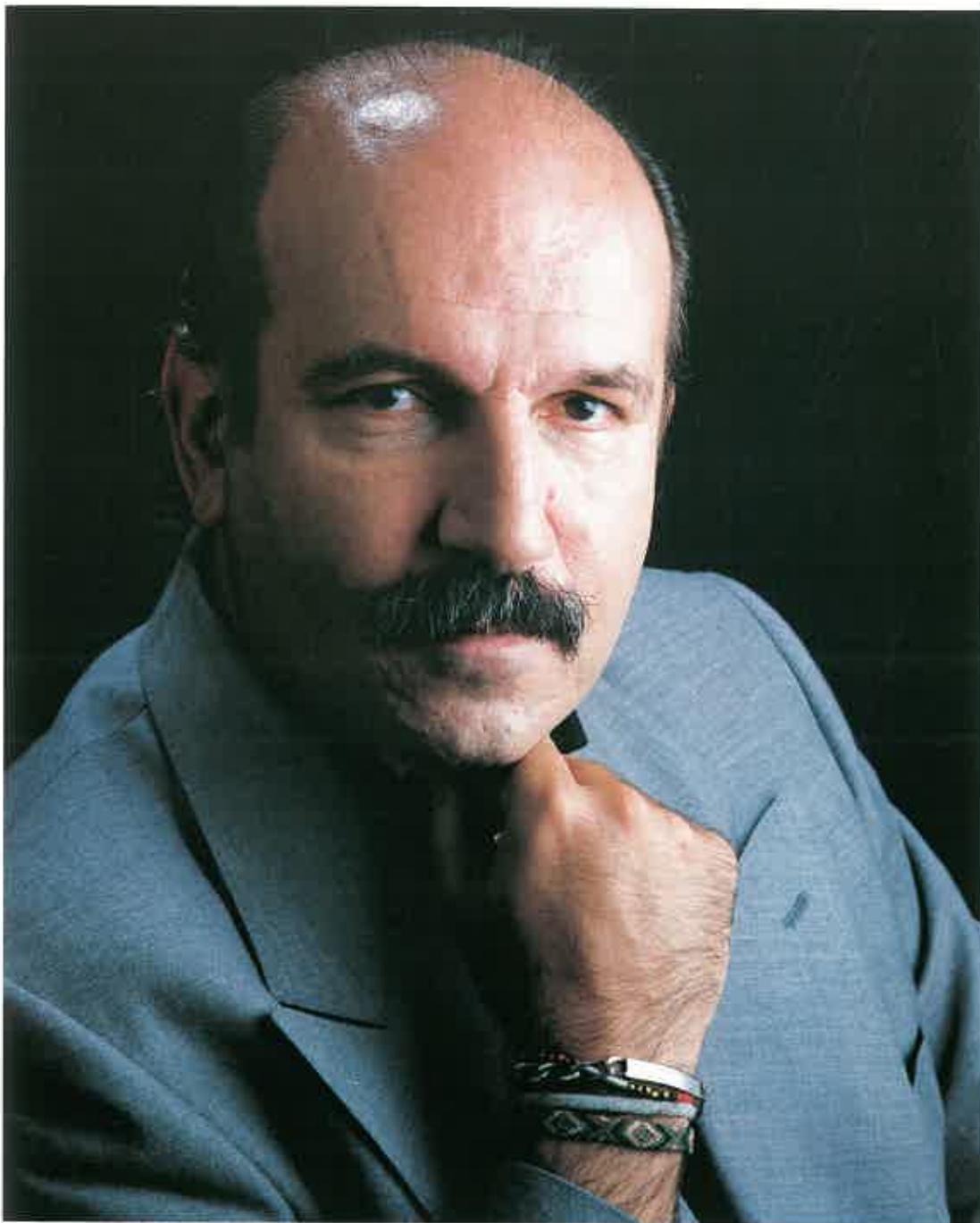
representat, no per a ell.” En general, però, treballa bé amb els professionals d'ambdues ciutats: **“Els pactes entre companys són sagrats i personalment puc dir que tots els que he fet, tant amb advocats de Solsona com de Barcelona, s'han complert.”** Quant als clients, **“la forma de treballar, de tractar la gent i de relacionar-t'hi és la mateixa; varien els casos perquè a Barcelona t'arriba un ventall de procediments més ampli que a Solsona”,** procediments que tot seguit ens detallarà: **“Al despatx som dos advocats i dos passants. Entre els quatre abracem totes les branques del dret però toquem bàsicament dret civil -contractes, resolucions de contractes, arrendaments, temes matrimonials...- i dret mercantil. En segon lloc treballem el dret penal i en menor mesura ens arriben casos de dret laboral, contenció i financer.”** De tots, els temes més freqüents són **“els matrimonials i la protecció dels menors com a conseqüència de separacions i divorcis. Encara no s'ha pres consciència de la magnitud d'aquest darrer tema, malgrat els problemes que planteja.”**

El despatx de Barcelona està situat al Turó Park, a la part alta de la ciutat. **“però la clientela ve de qualsevol lloc. Abans de tenir el bufet aquí, vaig estar gairebé sis anys a Sant Andreu -barri barceloní de classe mitjana- i la gran majoria dels clients que vaig fer allà ara em visiten aquí. Amb els meus representats estableixo una relació en què faig d'advocat-amic-assessor i així la gent, quan té un problema, ve de seguida.”**

En Miquel M. Palou es mostra partidari de tocar molts apartats del dret: **“Està molt bé que hi hagi lletrats especialitzats però quan la persona arriba davant l'advocat pot necessitar consell sobre qualsevol branca del dret i se li ha de donar una resposta, al moment o uns dies més tard si el tema és complex i s'ha d'estudiar amb deteniment.”** És més, **“jo sóc del parer que, més que personalitzacions, allò que els despatxos haurien d'oferir són descentralitzacions. No és bo que un advocat ho atengui tot i que si ell no hi és tot s'aturi. Cal que si jo no sóc al despatx la cosa continuï tirant endavant.”**

En Miquel M. està convençut que una de les raons que han facilitat la bona entesa amb els seus clients ha estat la sinceritat: **“Sempre he estat molt clar amb la gent. Si una persona ha vingut al meu despatx i he vist que no tenia raó, li ho he dit i li he advertit que en cas d'anar al jutjat les possibilitats són mínimes.”** I pren la iniciativa per dir-nos quina considera que és una particularitat dels seus despatxos: **“Des del meu primer escrit que va entrar al jutjat, ara fa 18 anys, tot s'ha redactat en català.”** En sentir-lo un no es pot estar de preguntar-li si això li ha ocasionat problemes o retards: **“S'ha acceptat bé però com una cosa curiosa. No he tingut cap problema en el més d'un miler de casos que hem portat.”**

El nostre entrevistat ens comenta: **“Només demano a la gent que col·labora amb mi que els agradi la feina i que siguin honestos”** i ens aconsella a tots que recordem que **“els advocats hem de tocar de peus a terra, no som déus. Som persones que l'encertem i ens equivoquem.”**

“És difícil introduir una cultura del dret perquè cadascú el vol interpretar a la seva manera, i així molta gent ve mal informada i mal assessorada perquè s’escolta a tothom, i més als profans que als especialistes”

Miquel M. Palou - Solsona (Solsonès) - Barcelona (Barcelonès)